

TES + VÉREK

a Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet lapja

XXIX. évfolyam 9. szám

2019. szeptember

Ceruzavonások

Amikor tárgyilagosan felmérjük hazánk keresztyén helyzetét, legalább két hosszú generáción át zaklatást, hátrányt, közönyt és fokozódó érdektelenséget tapasztalhatunk. Nehéz belelátni az emberek gondolkodásába, hogy aztán az adatokat a számok nyelvén statisztikailag bizonyíthassuk. Minden esetre semmi okunk nincs az optimizmusra ebben a tekintetben. Az istentelenség még egy évszázada a legkevésbé sem volt pozitív tulajdonság, de manapság haladó irányzatnak számít, a társadalom a vallásosság minden fokát deviáns butaságnak becsméri, a jelenséget teljesen érthetőnek tartja, és még akkor is valami pozitívan ítéli meg, ha az erkölcs züllése, a törvényszegés nyilvánvaló, hiányzik a társadalmi felelősség és az értékek felborultak.

Nem most kezdődött ez a devalválódás. A legtöbb éber és érzékeny istenfélő ember figyelmeztetett erre már a két világháború idején, majd a békeévekben is. Mégis fennmaradt a gyűlölködés, a bosszú, és a hajlam az erőszakra. Szomorú példa erre „a mindenki harca, mindenki ellen.” A szomszédnépek közötti acsarkodás. Ami az apró, evangéliumi hívő körökben elképzelhetetlen volt, azonban a társadalmi métely fokozatosan oda is beszívárgott. Felhozunk erre három epizódot.

Egyik „arra járó” magyar turista

csoport, telefonon bejelentette vasárnap délután váratlan érkezését egy helyi gyülekezet vezetőjének. A csoport magyarországi illetőségűekből állt. A gyönyörű tájak országa iránti tisztelettel közölte az ottani gyülekezet anyanyelvén az érkezését az egyik turistánk. Ezután meglepődve érezte a tolmács a „felvezető” beszéd élességét, „a magyarokkal” szembeni történelmi sérelmeket, amikor a „vendéglátó” hangsúlyozottan rövid felszólalásra invitálta a turistacsoport vezetőjét. Tolmácslás következett. A magyarországi felszólaló elmondta, hogy ő soha nem becsmérelte ezt a nemzetet, tette ezt annál kevésbé, hiszen saját magát is becsmérelte volna, lévén ő vér szerint ehhez a néphez tartozó, – úgy fele részben. Most azonban nem annyira erről, hanem Jézus Krisztusról szeretne nyilatkozni, aki előtt nemcsak zsidó meg görög, de magyar és más nép fiai és leányai egyaránt kedvesek, ha nem a vérszerinti állapotukat, hanem Krisztus vérében megváltott újulásukat elemzik.

A másik példa egy expressz-vonat fülkéjében, külföldön, Budapestre, hazafelé tartva zajlott le. A két magyarországi hittestvérünk természetesen magyarul beszélgetett, szelíden, „csendben, szépen, illendően”. Egyszer csak feltűnt nekik, a szemben lévő padsorban hangoskodók szava és villámló tekintete. A magyar pár egyike értelmelte a panaszt: „Miattuk nincs krumpli, mert

elhordják”. – „Egész Európa minket nyúz, rajtunk élőszködik.” Valahogy szájukra vették Isten nevét is, és nem csak „hiába”. A vonat közben az ország határa felé futott, elérte az utolsó belföldi csomópontot. Készülni kezdtek a bírálógatók is. A csupán magyarul értő kérte útitársát, hogy adja jelét a megjegyzések megértésének. Amikor már az eleje lefelé ment a vagon lépcsőin, ennyit mondott barátságosan a másik magyar: „További kellemes utazást kívánunk!” Elképedtek, mert ennyiből megtudták, hogy minden szavukat értették.

Az egyik „baráti államban” nagy jubileumot ültek. A fővárosi gyülekezet közössége meghívta hetes ünnepeére a baráti Magyarország hat tagú küldöttségét. A küldöttség vezetője kérte, hogy írjanak le a többiek mindent, a programból, a beszédekből. Legyenek igen szorgalmasak. Ekkor az, aki úgy érezte, hogy mindez neki szól, megdöbbenve tapasztalta, hogy nem hozott magával gyorsíró ceruzát, csak egy füzetet. Kimentek tehát a háború után gyönyörűen újjá épített fővárosba, és remélték, egyszerű lesz a hiány pótlása. Bementek tehát egy pavilonba, és egy „harmadik, közvetítő” nyelven kértek volna ceruzát. Először oroszul: „Karan-dás”. Az eladó mellett üldögélt egy hajós, természetesen értette, de megjegyezte: „Csak nem szolgálsz ki egy oroszot?!” Váltott egy nyelvet a magyar, és szépen elmondta németül, amit kér, ami ez esetben „Bleistift”-nek hangzik. Az eladó rázta a fejét, a hajós megerősítette: „Na, ez tulajdonképpen német!” A két magyar összenézett, és ezt mondták egymásnak: „Hát, Budapesten, egy

ceruzát venni nem ennyire komplikált dolog!”

Budapest hallatán megváltozott a légkör. A pultnál és a pult mögött, mosolyra derültek, és nagy nyilatkozatok következtek. Valami ilyesmi: „Miért nem mondták, hogy magyarok? Budapest egy gyönyörű város!” És már elő is vette, a 2-bés ceruzát. Az árát sem kérte, odaadta ajándékba a magyaroknak.

Európában a népeket megosztja a történelem, a nyelv, és az előítélet. „...nem kellene ezeknek így lennie!” (Jakab 3,10).

Szebeni Olivér

Gyülekezeti életképek, beszámolók

U t a z á s

Mindig nagy kihívás egy oldalban összefoglalni, mi is történt velünk az ifitábor hetében, de megpróbálkozom vele. Egy Istentől megáldott hetünk lehetett Karádon, július 22-28-ig.

Sokszor azzal kezdünk egy beszámolót, hogy mit, mikor csináltunk a táborban, nos, ezzel kívánok most szakítani, és egy kicsit talán lényegesebbekről szólni. Minden tábort megelőz egy előkészület. Beszélünk róla, majd a végrehajtás konkrét tetteiben nyilvánul meg. Imádkozunk érte, és reménykedünk, hogy minden a legnagyobb rendben lesz. Ez azonban sosincs így. Ha valamikor, akkor a táborok kapcsán megtanulhattuk, hogy ahol Isten munkálkodik, ott sosincs egyedül. Amióta ifitáborba járok, mindig van valami nehezítő körülmény, és ez most sem volt másképp. Valahogy az az érzésem, hogy az ördög nem szereti látni, hogy minden rendben van. Régebben balesetek, technikai

nehézségek tömkelege nehezítette meg az első napot. Idén, autó meghibásodás, késések, és volt olyan táborozó, akinek épp szombat éjjel derült ki, hogy bankszámlájáról ellopták a pénzét.

Valami mindig van, és mindig is volt. Ilyenkor jön jól, ha vissza tudunk tekinteni. Minden tábor, hétvége, kirándulás nagyon jó volt, és amikor visszatekintek, csak nehezen jut eszembe, akkor épp mi volt az, ami megnehezítette a dolgunkat. Azért, mert nem is ez a lényeg. Végül minden táborunkra – így az ideire is – úgy tudok visszatekinteni, hogy minden úgy volt jó, ahogyan volt. Mint mindig, most is minden megoldódott. Az elromlott autó helyett hol vonatoztunk, hol kétszer fordultunk a távon, a késéseket be lehetett hozni, és a lopott pénz is visszaérkezett gazdájához. Már csak ebben is látszik, hogy Isten nem hagy magunkra!

Az idén Ujváriné Szabó Anikó volt az előadónk, aki egész héten velünk volt. Az apostolok cselekedeteit vettük végig, és szerintem mindenkiben nagyon sok üzenet maradt meg. A csoportos beszélgetésen a gyülekezetről volt szó, visszatekinthettünk az első gyülekezetek életébe. Rengeteget strandoltunk, szerdán pedig az egész napot egy tihanyi kirándulásra szántuk, ahova hajóval jutottunk el. Az elmélkedések, tanítások, együtt gondolkodások mellett sok élményben is részünk volt. Szombaton egy délelőtti strandolás után, többen csatlakoztak hozzánk. Este egy közösségi sütögetés, vacsora és éneklések után Anikót és Boros Dávidot hallgathattuk meg. Szerintem mindenki nevében mondhatom, hogy az egész napot, Isten jelenlétében tölthettük, ami hatalmas hálaok. Nem tudok mindenki nevében beszélni a kapott üzenetekről, így

szubjektív gondolatként, ami nekem megmaradt ebből a hétből: Racionálisan gondolkodó emberek vagyunk, de Istent ezzel a földhözragadt, és korlátolt elmével képtelenek vagyunk megérteni vagy felfogni teljes mértékben. És nem is ez a feladatunk. ApCsel. 1;7 Isten előtt mindenki egyenlő, és ami talán a legfontosabb, Ő mindenkinek az Istene. ApCsel 10;34 Vajon tudok-e/tudunk-e minden emberre így nézni? Nagy kihívás, de talán még nagyobb az, hogy feladatunk szeretni is. Istent is, és embereket is. Lehetséges minden embert szeretni? És hogyan szerethettek valakit, akit a szememmel nem is láttok? Elgondolkodtató! De ha forgatjuk a Bibliát, nagyon sok támpontot kapunk ehhez. Istent szeretni annyit tesz, hogy engedelmeskedünk neki I. Ján. 5;3 És ha ezt megértjük és cselekedjük, akkor az embereket szeretni már nem kihívás. A szeretet nem csak érzelem – jól lehet nem baj, ha érezzük is – hanem egy nagyon összetett dolog. Az Isten szeretet! Ján. 1. lev. Isten pedig Pünkösöd óta velünk van a világ végezetéig. ApCsel 1-2. A szeretet talán a legnagyobb ajándék, amit az ember kapott. Sajátos, csak nekünk van a természetben, ebben van a megváltásunk, enélkül pedig talán felesleges élnünk. A szeretet az, ami előtt az emberek térdet hajtanak, mert nem tudnak megállni előtte. Végtelen, egy nagyon jó dolog, még sem érzük. De kétezer éve sem értették teljesen. ApCsel 2;12-13

Hálás vagyok, hogy elkezdhettem 'ismét' kapizsgálni, mi is ez a szeretet. Hálásak vagyunk, mert Isten velünk volt, és már ez is teljesen elég lett volna, de számtalan áldásban volt részünk. Ahogyan egy táborozó a hét végén talán humorosan megfogalmazta. ~” Vártam, hogy Isten majd ad valamit a héten, de nagyon túlteljesített”. ☺

Szlepák Attila

Tahi tábor élménybeszámoló

Tahi Gyerek Tábor dosszié

Ügyiratszám: BTEK-007/2019/07.29/08.04

Dokumentum besorolása: szigorúan bizalmas. Csak az olvashatja el, akinek van rá ideje.

Megfigyelt személyek: a tábor résztvevői (ügynökpalánták). József utcai felnőttek és gyerekek, mamás otthonból felnőttek és gyerekek, valamint az ország különböző pontjairól felnőttek és gyerekek. És a Kárpáti testvérek.

Jelentéstevő: A kopasz bácsi

A jelentésről: úgy gondolom az a legjobb, ha naponként tesztek jelentést. El is kezdem a hétfővel.

2019.07.29: Este kezdtek el gyülekezni a tábor résztvevői. A résztvevők visszafogottnak tündek. Közösen vacsoráztak. Va-csora után Kántor T. ügynökkiképző röviden ismertette, hogy mi vár a héten a táborozókra. Ahogyan kivettem a szavai-ból arról fog tanításokat tartani, hogy egy ügynöknek milyen feladatai vannak és ezek során milyen képességekre és érzékszervekre van szüksége. Nagyon kíváncsi vagyok, úgy gondolom hasznos lesz számomra ez a hét. Próbáltam a háttérben meghúzódni, úgy gondolom sikerült.

Éjszaka nyugodtan telt el, bár a barrakkból elég sokáig sutyorgás hallatszott ki. Éjfél van, most már lefekszem én is.

2019.07.30: Minden étkezés közösen zajlik. Úgy látszik a tábor résztvevői nem bíznak magukban, mert sűrűn imádkoznak Istenhez,

Jézushoz. Kántor T. előadásában a nyomozásról és a szaglásról beszélt.

Fotó: Weisz Patrik

Teszteltük a szaglásunkat, az enyém nagyjából rendben van. Ja, és szó volt még a bűnről(?) amit úgy mutatott be, hogy tejszínhabbal megturbózott vanília pudingba gilisztákat rakott. A hallgatóság megdöbbsent, egy kis zavargás is kitört, de aztán újra rend lett. Érthető módon onnantól kezdve senki nem akarta megenni a pudingot. Délután strandolni voltunk. A kezdeti visszafogottságnak nyoma sincsen, mindenki vidáman lubickolt. Este hamarabb elcsendesedett a tábor.

2019.07.31: Kántor T. folytatta az előadását a követésről és a hallásról. Érdekes kísérletek zajlottak bekötött szemű emberekkel, akiket nem lehetett megérinteni, viszont egy útvonalat kellett bejárniuk úgy, hogy szavakkal instruálták őket. A fiúk adták a helyes irányt, a lányok pedig próbálták őket összezavarni. Szerencsére mindenki célba ért. Egy valaki telefonon keresztül kapta az instrukciókat. Ő jelképezte, hogy van úgy, hogy Isten közvetlen üzeneteket ad. Ezt nem teljesen érttem. Talán a hétfővégre kiderül, hogy miről is volt szó.

Fotó: Szilágyi Anna

Eddig nem jelentettem, hogy nagyon sokat énekelnek a táborozók. Kifejezetten jó énekeket. A délután folyamán egyes ügynökjelöltek a testüket edzették focival, mások a kézügyességüket fejlesztették kézműveskedéssel. A táboron belül a hangulat kifejezetten szeretetteljes, békés. Milyen ügynök lesz így belőlük? Hol van az ebben a munkakörben elengedhetetlen bizalmatlanság? Mondjuk kezdem észrevenni magamon, hogy kezdek egy kicsit felszabadultabb lenni. Nem lesz ez így jó.

Este felidéztük az aznap történeteket, volt most is (tegnap is volt) aki mesélt az életéről, ezt – ha jól emlékszem – bizonyágtételnek mondták. Úgy tűnik ilyen esti alkalom mindig lesz, tegnap is volt. Ezután a tábor nagy része esti Duna parti sétán vett részt. Későn értünk vissza (én is velük tartottam), az otthon maradtak már aludtak. Én is lefekszem most már, elfáradtam.

2019.08.01: Folytatódott az előadás a bujkálásról illetve a látásról. Amiről eddig nem szóltam, hogy minden napra van egy aranymondás a Bibliából. A Bibliát ők úgy forgatják, mint mi a "Milyen a jó 007-s? – tit-

kosügynökök Bibliája" könyvet. A mai mondást nagyon érdekesnek találtam: "Mi láttuk, és bizonyágot teszünk arról, hogy az Atya elküldte a Fiát a világ üdvözítőjéül." Ha jól emlékszem, akkor Jézusnak a János nevű ügynöke, vagy ahogy a tábor lakói hivatkoznak rá: tanítványa írta. Délután megint volt testedzés illetve kézügyesség fejlesztés. De előtte egy igazi ügynökös játék volt a táborozóknak: számháború. Annyira tetszett nekik, hogy négy kört is játszottak. Érdekes módon egyetlen számottevő baleset nem volt eddig, csak egy kullancs borzolta a kedélyeket. Nevetséges! Ennyi gyerek van itt és semmi baj nem történik. Vajon ki vigyáz rájuk? Amit az eddigi jelentéseimben nem írtam: a tábor résztvevői gyakorolják, hogy hogyan lehet egy szöveget titkosítani és egy titkosított szöveget visszafejteni. Ezt puszpostának hívják. Nagyon jó ötletnek tartom, hogy ilyen félrevezető nevet kapott a titkos posta, erre nem gyanakodnának az elhárítók. Este gyakoroltuk, hogy hogyan lehet vészhelyzet esetén óriási tüzet rakni. Volt hozzá éneklés is gitárkísérettel. Nagyon szép volt. Egyre jobban úgy érzem, hogy elindult bennem egy változás. Ez a kémkedés, nyomozás nem az én utam.

2019.08.02: kapcsolattartás és ízelelés volt a téma. Egyből eszembe jutott a témáról, hogy elfelejtettem leadni az addig elkészült jelentést tegnap délután. Bocsánat emiatt, de magával ragadott a foci jó hangulata. Az előadás során Kántor T. különböző ételeket kostóltatott a táborozókkal. Persze be volt kötve a szemük. Összességében egészen jó álla-

potban vannak az ízlelőbimbóik. Én is kóstoltam, mert keveset reggeliztem és éhes maradtam. Tejföl volt az egyik, a másik meg valami ropogtatnivaló. Jól esett. Mai nap én is bekapcsolódtam az éneklésbe. Szinte már kívülről tudom az énekek szövegeit, alig kellett már puskáznom. Kaptam levelet a puszipostán, de nem valami utasítást, hanem azt írta az üzenet írója, hogy örül annak, hogy itt vagyok. Bevallom, hogy én is örülök. Nagyon jól érzem magam. Egyre jobban testvériesnek érzem a kapcsolatomat a táborozókkal.

2019.08.03: Mai nap elérkeztünk a csúcsponthoz az előadásban, a leleplezéshez és az érintéshez. Egyik kedves gyerekkori emlékemet idézte fel a mai játék, a zsákba macska. Az előadás közben kaptam egy jó hírt, aminek megörültem: ha befogadom Jézust a szívembe, akkor Isten gyermekévé fogad. Egyre több táborozóval beszélgetek, akik mindannyian nagyon kedvesek, udvariasak, viccesek, szeretetteljesek hozzám. Egy dolog miatt panaszkodtak: kevésnek tartották az 1 hetet, legszívesebben még egy hetet maradnának. Én is. Este újra volt tábortűz, énekekkel, jó kedvvel, beszélgetésekkel. Nem akarom, hogy véget érjen ez a hét. Nagyon nem. Az az Isten, akihez a táborozók imádkoznak engem is megszólított és elfogadtam a hívását, igent mondtam neki. Így kénytelen vagyok megválni a mostani ügynökös munkámtól. Este nagyon sokáig beszélgettem a többiekkel, meséltek nekem Jézusról, Istenről. Teljesen fel vagyok villanyozódva. Lehet, hogy le sem fekszem ma éjszaka. Ahogy nézem sokan vannak, akik virrasztani fognak.

2019.08.04: Délelőtt egy összefoglalót hallhattunk erről a remek hétről és egy igehirdetést a tapintatos (akiket megérintettek) és a tapintatlan (akiket még nem érintettek meg) szó újraértelmezéséről. A délőtti folyamán felváltva voltam vidám, örömmel teli és szomorú. Szerintem mindenki érti, hogy miért. Mégegy-szer megerősítem, hogy szeretnék felmondani az ügynökségnél. Egy-szerre nem tudok két Úrnak szolgálni. Jövő héten megbeszéljük a részleteket az irodában. Ez volt az utolsó jelentésem, indulok haza.

Szomor Tamás

Innen – onnan

NEM FONTOS, MILYEN A VALLÁSOD

Az alábbi rövid párbeszéd egy brazil teológus Leonardo Boff, és a Dalai Láma között hangzott el.

– Egy vallásról és a szabadságról folytatott kerekasztal beszélgetés során a szünetben megkérdeztem a Dalai Lámát, aki hozzám hasonlóan résztvevője volt az említett beszélgetésnek: "Őszentsége, melyik a legjobb vallás?" Azt gondoltam, valami ilyesmit fog mondani: "A Tibeti buddhizmus", vagy "A kereszténységénél jóval ősbibb keleti vallások." A Dalai Láma rövid szünet után elmosolyodott és a szemembe nézett... ami eléggé meglepett engem, hiszen tudom, hogy fondorlatos volt a kérdésem. Ő így válaszolt: "Az a legjobb vallás, amelyik által a legközelebb kerülünk Istenhez. Az a legjobb vallás, amelyik által jobb emberek leszünk."

Ki akartam kerülni a kínos helyzetből, amibe ez a bölcs válasz jutott, azért megkérdeztem: "Mi az, ami jobbá tesz engem?" Ezt felelte: "Bármi, ami Önt könyörületesebbé, érzékenyebbé, tárgyilagosabbá, jobban szeretni tudóvá, emberségesebbé, felelősség teljesebbé, etikusabbá teszi." "Az a legjobb vallás, ami ezt adja Önnek."

Egy pillanatra elámultam, csodálva bölcs és megcáfolhatatlan válaszát, amire még manapság is sűrűn gondolok: "Engem, barátom, nem érdekel, hogy Ön milyen vallású, vagy hogy Ön vallásos-e, vagy sem. Ami számomra valóban fontos az, hogy Ön miként viselkedik a munkában, közösségben és a világ előtt."

"Ne feledje, az univerzum tetteink és gondolataink visszhangja. Az akció - reakció törvénye nem csak a fizika törvénye. Az emberi kapcsolatokra is vonatkozik. Ha jósággal cselekszem, én is jóságot kapok. Ha gonoszsággal cselekszem, gonoszságot fogok kapni én is."

Közreadta: H.A,

VALAMIT TANULUNK

Az öreg horgász csendesesen ült a folyóparton, szemeit a távolba irányította, mintha imádkozna. Egyetlen mozgás körülötte csak a pipájából felszálló füst volt. Egyszerre csak egy fiatalember törtetett elő horgászbottal a kezében:

– Négy óra hosszat ültem anélkül, hogy halat fogtam volna, micsoda időpazarlás!

– Valóban – szólt az öreg horgász,

ha csak azért jön horgászni, hogy halat fogjon, tényleg időpocsékolás. Fogadja meg tanácsomat: lassítsa az iramot és szánjon időt arra, hogy körülnézzen a természetben. Figyelje az inni jövő állatokat, a víz felett röpködő madarakat, a szitakötőt, a lepkéket, a szaladgáló gyíkokat, brekegő békákat, szívja magába a víz és a vadvirágok illatát. Gyönyörködjön a naplementében és a leszálló alkonyatban. Isten gyönyörű alkotása vesz körül bennünket és amit Ő csinált, érdemes megfigyelnünk – majd az öreg horgász a tarisznyájába nyúlt és egy nagy halat nyújtott a fiú felé: – Itt a hal, amit szeretett volna, vigye!

A fiú zavartan nézett a halra, köszönetet rebegett, megfordult és elment. Az öreg horgász utána nézett és örömel látta, hogy a fiú megáll, nézelődik, mélyet sóhajt, majd lehajol és megszagol egy mezei virágot.

Közreadta: H.A,

Gondolatok

➤ Az őszinte szeretet sokszor kényszerül olyan igazságot mondani, mely neki jobban fáj, mint annak, aki konok szívvel hallgatja, (Spurgeon)

➤ Ha nem tudsz hálás lenni azért, amit Isten adott neked, akkor nézz körül a világban és légy hálás azért, amitől megvédett. (B. K. S. Iyengar)

GYEREKSZÁJ

– Ebéd előtt túl sokat akar inni a két éves Fanni. A papa nem engedi, mondván: "Légy szíves ne igyál, mert a mama finom levest főz ebédre!" A kislány csak ennyit válaszol: "Az nem biztos."

– Bolognai spagetti az ebéd az óvodában. Klára így kiált fel az asztalnál: – Óvó néni! Gréti eszi Kristóf tányérjáról a kukacot a nokedliről!

– 4 éves kis unokámmal beszélgetve szóba jön, hogy létezik olyan súlyos betegség, melynek következtében akár le is vágják valaki lábát – mire Miksa megkérdezi: – akkor ők láb nélkül sétálnak? (Bukovszkyék unokája)

Közreadta: H.A,

Ö R Ö M H Í R

2019 július 18-án megszületett Szabó Imre és Hortobágyi Dóra második gyermeke: MÁRK.

(Súlya: 3750 g, 57 cm). – Isten áldását kívánjuk a megnövekedett családra!

szerkesztő

Gyülekezetünk betegei

Ádány Vince és neje	Sebők Györgyné
Hetzke József és neje	Stubnya Tiborné
Husztá Tiborné	Szalay Mihályné
Juhász Gyuláné	Szikszai Lajosné
Kántorné K. Rebeka	Szlepákné Kiss Tamara
Kovács László	Szűcs Borbála
Németh Györgyné	Tóth Mihály
Puskás Zoltán és neje	Vékony József és neje
Ráduly Emil és neje	Vida Sándorné
Rumbold Gyula	

"A mi segítségünk az Úr nevében van, aki az eget és a földet alkotta." (Zsoltárok 124:8)

Szeretettel kérjük a testvéreket, hogy a testi-lelki betegekért ne feledkezzenek meg imádkozni! Jézus Krisztus az orvo-

sok Orvosa meghallgatja a hitből fakadó imákat. Betegeink címe, telefonszáma Boros Dávid lelkipásztornál és Husztá Tiborné testvérnőnél megtalálható.

Gyülekezeti programok

Szept. 10. Kórházmisszió

Szept. 15. Börtönmisszió

Szept. 15. 15:00 Törökbálinti Olajág, istentisztelet

Szept. 29. Norbert Lieth vendégszolgálat a gyülekezetünkben

Okt. 18-20. Gyülekezeti hétvége Balatonszárszón az SDG konferenciaközpontban

Budapest József Utcai

Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest,

VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.hu

„Folyóirat” rovatban is olvasható újságunk!

Rendszeres alkalmaink

Vasárnap

9:30 imaóra, 10:00 istentisztelet

17:00 istentisztelet

Szerda este 18:00 bibliára

Mindenkit szeretettel várunk!

Minden hónap harmadik vasárnapjának délutánja missziós szolgálatokra felszabadítva